

ضرورت پایش محیطی و کنترل شرایط محیطی آسیب رسان در موزه های دانشگاهی

رضا مجیدی نجف آبادی^۱

چکیده:

موزه های دانشگاهی گنجینه های گرانبهایی از آثار باستان شناسی، تاریخی، انسان شناسی، جانور شناسی، زمین شناسی و همچنین تاریخ علم و فن آوری هستند. بسیاری از این گنجینه ها به دلیل عدم قرار گرفتن در شرایط استاندارد موزه های تخریبهای جبران ناپذیری به آنها وارد می شود. عدم پایش محیطی و ایجاد شرایط محیطی استاندارد و مناسب هر گونه از این آثار، موجب ایجاد تخریبهای فیزیکی و شیمیایی گسترده ای به این آثار شده است. رطوبت، دما، نور و گازهای آلاینده از جمله عوامل محیطی آسیب رسان به اشیاء موزه ای هستند. هر کدام از این عوامل آسیب رسان، خود به تنهایی می توانند موجب تخریبهای شیمیایی و فیزیکی در آثار تاریخی شوند. از طرفی رطوبت، دما، نور و گازهای آلاینده می توانند موجب هجوم میکرواورگانیزمها و تخریبهای بیولوژیک در اشیاء موزه ای بخصوص اشیاء تاریخی با منشاء آلی شوند. تاثیر هر کدام از این عوامل آسیب رسان بر آثار تاریخی با توجه به ماهیت فیزیکی و شیمیایی اشیاء موزه ای متفاوت است. از سوی دیگر نوسان میزان رطوبت و دما موجب تخریبهای بسیار زیاد فیزیکی و شیمیایی بر آثار تاریخی می شوند. در این پژوهش سعی بر آن شده است که میزان تخریبهای مستقیم و غیر مستقیم هر کدام از عوامل آسیب رسان محیطی بر آثار موزه ای مورد بررسی قرار گیرد.

کلید واژه ها: پایش محیطی، عوامل محیطی آسیب رسان، رطوبت، دما، نور، گازهای آلاینده، تخریب فیزیکی، تخریب شیمیایی، تخریب بیولوژیک

^۱ نویسنده مسئول، کارشناس ارشد حفاظت و مرمت آثار تاریخی، موزه مقدم دانشگاه تهران، خیابان امام خمینی نرسیده به خیابان ولی عصر پلاک ۲۵۱، ۰۹۱۲۷۶۲۳۵۲۷، ۰۹۳۹۹۸۰۷۰۷۹، r.majidi.n@gmail.com